

BİR EVLENME TEKLİFİ

BİR PERDELİK ŞAKA

ANTON ÇEHOV

1888-89

KİŞİLER

Stepan Stepanoviç ÇUBUKOV: Toprak sahibi, yaşlı, azametli fakat nazik.

İvan Vasilyeviç LOMOF: Sıhhatli, evhamlı, sinirli, şüpheli. O da toprak sahibi.

NATALYA Stepanovna: Çubukof'un kızı. 25 yaşında, henüz evlenmemiş.

*Çubukof'un konağı - oturma odası.
Lomof girer, fraklıdır. Beyaz eldiven, silindir şapka. Sinirli.*

ÇUBUKOF: (*Kalkar*) Vay vay, bakın kim gelmiş! İvan Vasilyeviç! (*İçten, elini sıkır*)
Bu ne sürpriz kocamış adam! Nasılsınız?

LOMOF: Eh, fena değil. Ya siz?

ÇUBUKOF: İdare edip gidiyoruz. Lütfen oturun. Biliyor musunuz, komşularınızı unuttunuz aziz dostum. Görüşmeyeli çok oldu. Niye bugün resmisiniz böyle? Frak, eldiven ve daha bir sürü. Cenaze mi var oğlum? Yoksa bir yere mi gidiyorsunuz?

LOMOF- Hiç bir yere. Yani buraya gidiyorum. Şey...geldim: Sadece sizi görmeğe aziz Stepan Stepanoviç.

ÇUBUKOF: Öyleyse niye resmi kocamış oğlum? Şimdi yılbaşı değil ki ve daha bir sürü.

LOMOF: Şey - yani - onun gibi bir şey. Buraya, azizim Stepan Stepanoviç, sizi, bir rica için rahatsız etmeğe geldim. Birkaç defa yahut çok kere, hatta daha fazla; sizden yardım istirham etmiş ve yardımınıza nail olmak, nasıl desem, şerefini bahşetmişsiniz. Yani -şey - ihsan etmiş - Evet. Özür dilerim, her şeyi dolaştırı-yorum birbirine. Bir bardak su lütfeder misiniz Stepan Stepanoviç? (*İçer*)

ÇUBUKOF: (*Kendi kendine*) Para isteyecek! Havasını alır. (*Lomof'a*) Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim aziz dostum?

LOMOF: Evet, bakın, azizim Stepaniç, affedersiniz, yani Stepan azizim'oviç.- Hayır. Yani, her şeyi karıştırıyorum, gördüğünüz üzre. Sözün kisası, bana yardım edebilecek tek insan sizsiniz. Tabiatıyla buna lâyük değilim, üstelik sizden bunu beklemeğe hakkım da yok. Ve bunlara da....

ÇUBUKOF: Lâfi dolaştırıp durmayın. Atın açıkça ortaya.

LOMOF: Bir dakika. Yani şimdi. Derhal. Gerçek şu ki, buraya elini istemeğe geldim. Yani kızınız Natalya Stepanovna'nın, ben, ben onunla evlenmek istiyorum.

ÇUBUKOF: (*Sevinçle*) Hey Allahım! İvan Vasilyeviç! Bir daha söyleyin bakayım.

LOMOF: Kızınızın desti izdivacını

ÇUBUKOF: (*Keser*) Siz bir harikasınız! Memnun oldum, mesrur oldum ve daha bir sürü. Evet, gerçek bu. (*Sarılır, öper*) Yıllardır hep bunu düşünürdüm.

Nihayet rüyalarım hakikat oldu. (*Gözünden bir damla yaş düşer*) Ve bilirsiniz, ben size hep kendi oğlum gözüyle bakardım. Allah ikinize de huzur, saadet ve daha bir sürü, ihsan etsin. Hep bunu isterdim. Hay Allah, niye böyle aptallaştım? Çünkü sevinçten ne yapacağımı şaşırardım. Evet, şaşırardım. Oh, bütün kalbimle, Ben gidip Natalya'yı getireyim. Ve daha bir sürü.

LOMOF: (*Heyecanla*) Azizim Stepan Stepanoviç acaba kabul edecekler mi dersiniz?

ÇUBUKOF: Ne demek, elbette, eski dostum! Hay Allah; "ya razı olmazsa"? Sizin için deli oluyor! Hey Allahım, hem de azgın bir kedi gibi. Ve daha bir sürü. Şimdi dönerim. (*Çıkar*)

LOMOF: Allahım ne soğuk! Bir kaz gibi tirtir titriyorum. Sanki sınava gireceğim, Önemli olan, aklımı başıma toplayıp bu fikre razı etmek, kendimi. Eğer durmadan düşünür, tereddüt eder, ince eler, sık dokursam, ideal veya gerçek aşkı beklersem, ömrüm boyu evlenemem. Bırrr! Amma soğuk! Natalya Stepanovna mükemmel bir ev kadını. Çirkin sayılmaz. İyi bir tahsili de var. Daha ne isterim? Hiç. Amma sinirliyim ha, kulaklarım çınlıyor. (*İçer*) Hem canım, tam evlenecek çağdayım. Yaş otuz beş. Kritik bir yaş. Artık durup oturmak, düzenli bir hayat sürdürmeliyim Ayrıca durmadan çarpıntılara uğruyorum. Sinirlerim berbat, derhal heyecanlanıyorum. Buyurun bakalım: İşte dudaklarım titriyor, gözüm seğiriyor. En korkuncu geceler, Uykum! Efendi efendi yatağa girerim, tam uyuyacağım, birden içime bir şey düşer. İlk başım zonklar, sonra omuzlarım sular; deli gibi yataktan fırlayıp bunlardan kurtulmaya çalışırım. Sonra tekrar yatağa uzanır, tekrar uyumayı denerim. Ama ne mümkün? Hemen içime gene bir şey düşer. Ve bu, böylece, belki yirmi kere, belki –

(*Natalya Stepanovna girer*)

NATALYA: Oh demek yalnız siz varsınız. Hâlbuki babacığım. "İçeri git, bir tüccar gelmiş, cicilerini gösterecek" dedi. Neyse. Nasılsınız İvan Vasilyeviç?

LOMOF: Teşekkür ederim. Siz nasılsınız, aziz Natalya Stepanovna?

NATALYA: Kıyafetimin kusuruna bakmayın; böyle önlükle çıktım karşınıza. Nohut ayıklıyorduk da. Çoktandır görünmüyordunuz. Oh, lütfen oturun. (*Otururlar*) Bir şeyler yemek ister misiniz?

LOMOF: Hayır, teşekkür ederim. Yedim.

NATALYA: O halde, isterseniz sigara içebilirsiniz (*Lomof içmez*) Hava da bugün çok güzel. Ama dün çok yağışlıydı, yanaşmalar çalışmadı. Siz ne kadar ot kaldırdınız ambara? Ben aç gözlülük edip hepsini biçirdim, ama şimdi içim pek rahat değil. Yağmur belki iyi gelirdi, değil mi? Beklemeliydim Fakat siz niye böyle resmi giyinmişsiniz? Yoksa balo falan mı var? Tabiatıyla, çok yakışmış olduğunu söylemeliyim Ama söylesenize niye böyle giyindiniz?

LOMOF: Şey, görüyorsunuz aziz Natalya Stepanovna, gerçek şu ki, buraya sizden – şey, bakın dinleyip beni, tabii, sizin için muhtemelen bir sürpriz olacak ve belki de kızacaksınız, fakat – (*Kendi kendine*) Hay Allah, amma da soğuk burası be!

NATALYA: Evet, ne demek istiyorsunuz? (*Duruş*) Evet?

LOMOF: Kısaca anlatmaya çalışacağım. Efendim, biliyorsunuz, aziz Natalya Stepanovna, sizleri çocukluğumdan beri, hatta nasıl derler, tanımak şerefine nail oldum, ailenizi. Malını-mülkünü bana miras bırakan müteveffa halam, eniştem ki biliyorsunuz, babanıza ve müteveffa annenize derin bir saygı duyarlardı. Lomof'lar, Çubukof'lar daima birbirlerine dosttular. Hatta akrabaydılar da diyebilirsiniz. Ve tabiâtiyle, biliyorsunuz, tarlalarımız yan yanadır. Hatta benim Öküz Çayırı -

NATALYA: Sözü nü kesmekten nefret ederim ama azizim İvan Vasilyeviç, yanılmıyorsam benim Öküz Çayırı" dediniz. O yerin gerçekten sizin olduğundan emin misiniz?

LOMOF: Elbette, eminim.

NATALYA: Ne demek eminim? Orası sizin değil bizim.

LOMOF: Oh, hayır aziz Natalya Stepanovna, orası benimdir.

NATALYA: Hay Allah, bir yaşıma daha girdim' Bu fikri nereden aldınız?

LOMOF: Nereden mi? Bakın, ben, sizin kayın ağaçlarıyla, bataklığın arasına kama gibi girmiş olan Öküz Çayırı'ndan söz ediyorum.

NATALYA: Evet, muhakkak; ama orası bizimdir.

LOMOF: Oh hayır, yanıyorsunuz aziz Natalya Stepanovna, oraları bizimdir.

NATALYA- Bana bakın, İvan Vasilyeviç, oraları ne zamandan beri sizin?

LOMOF: Ne zamandan beri mi? Bildim hileli!

NATALYA: Oh, herhalde buna inanmamı istemezsiniz?

LOMOF: Fakat bu gerçeği vasiyetnamede görebilirsiniz aziz Natalya Stepanovna'. Şüphesiz bir zamanlar, oralar davalıydı ama herkes de bilir ki benimdir. Münakaşa edilecek hiç bir yönü yok bunun. Eskiden halamın ninesi, babanızın dedesinin köylülerin şöyle kullansınlar diye vermişler. Onlar da bir zaman sonra kendi mallarıymış gibi davranmaya başlamışlar. Fakat gerçek şu ki -

NATALYA: Bunların konumuzla ilgisi yok. Benim dedem de, dedemin dedesi de tarlalarının bataklığa kadar uzandıklarını söylerlerdi ki, bu da Öküz Çayırı'nın benim olduğunun tam bir delilidir. Münakaşa edilecek hiç bir yönü yok bunun. Çok saçma olur aksi halde.

LOMOF: Fakat vasiyetnameyi gösterebilirim Natalya Stepanovna.

NATALYA: Siz benimle alay ediyorsunuz. - Hey Allahım! Bu topraklar yüz yıldır bize ait. Oysa siz tutup, birden bire, bize ait olmadığını söylüyorsunuz. Nenez var han Vasilyeviç? Bu on beş dönümlük, değeri üç yüz ruble bile olmayan tarlanın sözü edilmez şüphesiz, ama haksızlığa, katlanamıyorum. Evet, katlanamıyorum haksızlığa.

LOMOF: Fakat beni dinlemelisiniz mutlaka. Babanızın dedesinin köylülere, tuğla pişirmek istemişler halamın ninesine; halamın ninesi de iyilik olsun diye..

NATALYA: Bütün bu söyledikleriniz, bu halalar dedeler, nineler, falan filân; hep saçma! Çayır bizimdir! Bu konuda söylenecek söz, bu kadar!

LOMOF: Hayır, benimdir!

NATALYA: Bizimdir! Bu konuda iki gün lâf etseniz de, on beş frank kuşanıp, yirmi çift eldiven giyseniz de orası bizimdir, bizimdir, bizimdir!

LOMOF: Natalya Stepanovna, ben Çayırı istemiyorum. Ben sadece prensip üzerinde duruyorum. Eğer istiyorsanız orasını size verebilirim.

NATALYA: Size asıl ben verebilirim. Çünkü orası bizimdir. Bu konuda söylenecek söz, bu kadar! Fakat şunu da söyleyebilirim ki azizim İvan Vasilyeviç, davranışınız çok acayip. Şu ana kadar size iyi bir komşu, hatta dost bilirdik. Nitekim geçen yıl size harman makinemizi vermiştik de, bizim buğdayı Kasıma kadar içeri alamamıştık. Şimdi de kalkmış çingenelere davranır gibi davranıyorsunuz bize. Benim toprağımı bana vermek! İşe bakın! Buna komşuluk denmez; arsızlık denir buna. Düpedüz, tam manasıyla –

LOMOF: Ya, demek siz beni zorba sanıyorsunuz ha? Buraya bakın sayın bayan, ben şimdiye kadar kimsenin toprağını zorla almadım. Kimse de şu anda böyle bir halt ettiğimi söyleyemez. (*Gidip çabucak su içer*) Öküz Çayırı benimdir!

NATALYA: Yalan! Bizimdir!

LOMOF: Benim!

NATALYA,' Yalan! Size, bizim olduğunu ispat edeceğim. Orakçılarımızı göndereceğim şimdi oraya.

LOMOF: Anlamadım?

NATALYA' Orakçılarımı göndereceğini bugün oraya!

LOMOF: Tekmeyle kovarım onları!

NATALYA: Sıkıysa! Cesaretiniz varsa!

LOMOF: (*Kalbini tutar*) Öküz Çayırı benimdir, anlıyor musunuz, benim!

NATALYA: Lütfen bağırmayın! Evinizde istediğiniz gibi bağırabilirsiniz ama, burada kendinize hâkim olun.

LOMOF: Eğer kalbim böylesine çarpmasaydı, eğer kan tepeme çıkmasaydı, sizinle böyle yumuşacık, efendi - efendi konuşmazdım. (*Bağırır*), Öküz Çayırı benimdir!

NATALYA : Bizim!

LOMOF: Benim!

NATALYA: Bizim!

LOMOF Benim!

(*Çubukof girer*)

ÇUBUKOF: N'oluyor burada? Ne diye bağıyorsunuz?

NATALYA: Babacığım, lütfen bu centilmene söyler misiniz? Öküz Çayırı kimindir? Onun mu? Bizim mi?

ÇUBUKOF: (*Lomof'a*) Tabiatıyla bizim, kocamış arkadaşım.

LOMOF: Nasıl sizin olabilir azizim Stepan Stepanoviç? İnsaf edin! Belki halamın ninesi orayı dedenizin köylülerine vermiş olabilir ve onlar da çayırı kendi malları sayabilirler ama...

ÇUBUKOF: Hayır, hayır aziz oğlum. Bir noktayı unutuyorsunuz. Siz bu hükme, köylülerin para vermemesinden varıyorsunuz, halanızın ninesine ve daha bir sürü. Ama çayır davalıydı o zamanlar. Sonraları bile. Sonra da yoluna girdi her şey. Bilhassa herkes bilir ki çayır bizimdir.

LOMOF: Orasının bana ait olduğunu ispat edebilirim.

ÇUBUKOF: Siz hiç bir şey ispat edemezsiniz kocamış oğlum.

LOMOF: Edebilirim!

ÇUBUKOF: Aziz delikanlı, ne diye böyle bağıyorsunuz? Bağırarak hiç bir şey ispat edemezsiniz! Bana bakın, benim hiç bir şeyinizde gözüm yok. Ama bana ait olan bir şeyi size bırakacak değilim. Hem neden bırakayım? Kaldı ki siz bu konu da münakaşaya devam ederseniz, ben de onu derhal köylülere veririm. İşte o kadar.

LOMOF: "İşte o kadar", değil. Başkasının malını, başkasına verme hakkını kimden aldınız?

ÇUBUKOF: Bu hakka sahip olup olmadığımı ben bilirim. Ayrıca şunu da kafanıza sokun, sayın genç adam, çünkü karşımda bu ton'da konuşulmasına alışık değilim ve daha bir sürü. Ayrıca ben, sayın genç adam, sizden iki defa daha yaşlıyım. Ve sizden benimle böylesine konuşmamanızı rica ediyorum. Ve daha bir sürü.

LOMOF: Beni aptal mı sanıyorsunuz? Önce malıma sahip çıktınız, sonra da sakın ve nazik olmamı bekliyorsunuz. İyi bir komşu böyle davranmaz Stepan Stepanoviç. Siz bir komşu değil, zorbasınız.

ÇUBUKOF: Neydi o? Ne dediniz bakayım?

NATALYA: Babacığım orakçıları derhal çayıra gönder.

ÇUBUKOF: (*Lomof'a*) Ne söylemiştiniz beyefendi

NATALYA: Öküz Çayırı bizimdir ve asla bırakacak değiliz, asla; asla, asla!

LOMOF: Görürüz! Mahkemeye vereceğim sizi. Göstereceğim size!

ÇUBUKOF: Mahkemeye mi vereceksiniz? Pekâlâ; verin bakalım mahkemeye. Ve daha bir sürü. Ben zaten bilirim sizi, mahkemeye vermek için fırsat kolluyordunuz. Ve daha bir sürü ve saire. Sizi düzenbaz - şirret, sizi! Bütün soyunun böyleydi zaten. Topunuz!

LOMOF: Soyumu bu işe karıştırmayın! Lomof'lar daima namuslu ve asildi. Hiç biri dedeniz gibi emanete hıyanet etmedi.

ÇUBUKOF: Lomof'ların hepside zırdelidir, topu birden!

NATALYA: Topu birden!

ÇUBUKOF: Dedeniz bir ayyaştı. Sonra o, mimarla kaçan öteki halanızdan ne haber? Ve daha bir sürü.

NATALYA: Ve bir sürü!

LOMOF: Sizin ananız da kamburdu! (*Kalbini tutar*) Oh, kalbim çarpıyor.. Başım dönüyor. İmdat! Su!

ÇUBUKOF: Babanız su katılmamış bir kumarbazdı!

NATALYA: Halanız da skandallar kraliçesiydi!

LOMOF: Sol ayağıma inme indi. Siz fesatsınız.. Oh, kalbim, Herkes biliyor son seçimlerde çevirdiğiniz do... Yıldızlar uçuyor etrafımda. Nerde şapkam?

NATALYA: Aşağılık! Çirkef!

ÇUBUKOF: İkiyüzlü, çirkef!

LOMOF: İşte Oh, kalbim.. Kapı nerde? Nasıl çıkarım buradan?.. Oh, galiba ölüyorum.. Ayaklarım dolanıyor. (*Kapıya gider*).

ÇUBUKOF: (*Peşinden*) Bir daha evime ayak basayım deme sakın!

NATALYA: Git bakalım mahkemeye! Görüşürüz. (*Lomof güçlkle çıkar*).

ÇUBUKOF: Şeytan alsın! (*İçer kızgın dolaşır*).

NATALYA: Habis! Böyle bir vakadan sonra insan nasıl olurda komşularına güvenebilir?

ÇUBUKOF: Alçak! Bostan korkuluğu!

NATALYA: Tam bir canavar! Önce toprağımızı çalmak istedi, sonra da sana bağırıp çağırdı.

ÇUBUKOF: Evet, bu şalgam, bu aptal tavuk, kalkmış bir de teklifte bulunuyor; hem de ne teklif?

NATALYA: Ne teklifi?

ÇUBUKOF: Ne teklifi olacak? Sana evlenme teklifi!

NATALYA: Evlenme teklifi mi? Bana? Neden daha önce söylemedin bunu bana?

ÇUBUKOF: İşte bu yüzden o resmi kılığa bürünmüş o doldurulmuş bumbar, o kurutulmuş lâhana.

NATALYA Bana evlenme teklifi ha? Oh! (*Bir koltuğa düşüp, ağlamaya başlar*).

Çağır onu, çağır! Getir buraya! Çağır onu! Ohhh!

ÇUBUKOF: Kimi getireyim? Kimi çağırayım?

NATALYA: Çabuk, çabuk! Hastalanıyorum. Getir onu. (*Tamamen isteriye tutulur*).

ÇUBUKOF: Neden? N'oldu sana? (*Başını tutar*) Ah, ne aptalım! Kendimi vuracağım!
Asacağım kendimi! Kızı kısmetinden ettim.

NATALYA: Ölüyorum. Getir onu!

ÇUBUKOF: Peki, peki, şimdi! Yalnız bağırma! (*Çıkar*)

NATALYA: Ne yaptılar bana? Bulun onu! Getirin geriye! Getirin buraya! (*Duruş. Çubukof girer*).

ÇUBUKOF: Geliyor, yılan! Ve daha bir sürü! Off! Sen konuş onunla; benim konuşacak halim yok.

NATALYA; (*Ağlayarak*) Getirin onu buraya, getirin onu buraya!

ÇUBUKOF: (*Bağırır*) Geliyor dedim sana! Oh Allahım, ne zormuş yetişkin kız babası olmak? Yemin ederim bir gün gırtlığını keseceğim; yemin ederim. (*Kızına*) Adama ilendik, hakaret ettik, sövdük, dışarı attık; şimdi de bütün suç senin, senin!

NATALYA: Benim mi? Bütün suç senin asıl.

ÇUBUKOF: Benim mi? Ne demek istiyorsun suç seni... (*Lomof eşikte görünür*). Sen konuş!

(*Çıkar. Lomof, takatsiz, girer*)

LOMOF: Bu ne çarpıntı.. Oh kalbim.. Ayaklarım tamamen uyuştı. Böğrümü bir şeyler didikliyor.

NATALYA: Bizi bağışlayın İvan Vasilyeviç. Fazla sinirliydik. Öküz Çayırı sizindir.

LOMOF: Kalbin çok fena çarpıyor. Çayırım. Kirpiklerin, ikisi birden seğiriyor.

NATALYA Evet, çayır tamamen sizindir, evet, sizin. Lütfen oturun. (*Otururlar*)
Şüphesiz tamamen yanıldık.

LOMOF: Benim münakaşam prensipten ötürü. Yoksa çayırın önemi yok benim için, sadece prensip..

NATALYA: Oh, evet, tabii prensip; evet, esas konu bu. Fakat başka seylerden söz edelim artık.

LOMOF: Ayrıca elimde delil de var. Bakın, halamın ninesi, bu çayırı, sizin babanızın dedesine..

NATALYA: Evet, evet, evet; unutalım artık bunları (*Kendi kendine*) Ona ne söyleyeceğimi bilsem? (*Lomof'a*) Yakında ava çıkacak mısınız?

LOMOF: Harmandan sonra keklik avına çıkacağım. Fakat oh azizem, bilmem başıma geleni duydunuz mu? Köpeğim Ok'u bilirsiniz değil mi? Hah! Şimdi topallıyor.

NATALYA: Çok yazık! Neden?

LOMOF: Bilmem. Ya ayağını burktu, ya kavga falan etti. (*İç çeker*) En iyi köpeğini! Verdiğim parayı bir bilseniz. Mironov'a 125 ruble ödedim onun için.

NATALYA: Çok vermişsiniz İvan Vasilyeviç.

LOMOF: Bilakis, az bile. Harika bir köpek.

NATALYA: Fakat babam, Ok'tan çok daha iyi olan Yay için sadece 85 ruble verdi.

LOMOF: Yay mı, Ok'tan daha iyi? Lâf mı bu şimdi? (*Güler*) Yay, Ok'tan daha iyi!!

NATALYA: Tabii iyidir. Şüphesiz henüz genç ama görünüş ve soy bakımından Volçaneski'de bile yoktur öylesi.

LOMOF: Affedersiniz Natalya Stepanovna, onun çarpık suratlı olduğunu unutuyorsunuz. Bu tip köpekler iyi avlanamaz.

NATALYA Yay demek çarpık suratlı ha? Bir yaşıma daha girdim!

LOMOF: İnanın, alt çenesi, üst çenesinden daha kısadır.

NATALYA: Ölçtünüz mü?

LOMOF: Evet. Şüphesiz iyi koşabilir ama, yakalamağa gelince..

NATALYA: Önce bizim Yay asildir. Soyu üstüne de yoktur. Kuşanım'ın yavrusudur. Sizin ucubenin ise soyu soppu yoktur. Sütçü beygiri gibi yaşlı ve yıpranmıştır.

LOMOF: Yaşlı olabilir ama onu beş Yaya değışmem.- Nasıl münakaşa edebiliyorsunuz konuda anlamıyorum. Ok, tam bir köpektir, Yay ise gülünç! Kime baksanız bir Yay'ı vardır. Her çalının altında bulabilirsiniz. O tip köpeklere 25 ruble verseniz bile, aldanmış olursunuz.

NATALYA: Bugün sizi şeytan çarpmış İvan Vasilyeviç. Her şeyde bir terslik çıkarıyorsunuz. Önce Çayırın kendi malınız olduğunu söylediniz. Şimdi de Ok, Yay'dan iyidir diyorsunuz. İnsan ne söylediğini bilmeli. Ayrıca siz de pek ala biliyorsunuz ki, Yay, Ok'tan yüz defa daha iyidir. Neden aksini söylüyorsunuz?

LOMOF: Bakıyorum, beni ya aptal, ya kör sanıyorsunuz Natalya Stepanovna. Sözü'n kısası, sizin Yay çarpık suratlıdır.

NATALYA: Değıldir!

LOMOF: Öyledir!

NATALYA: Değıldir!

LOMOF: Ne diye bağıriyorsunuz han'fendi?

NATALYA: Saçmalıyorsunuz da ondan! Korkunç bir şey bu. Sizin Ok yakılacak kadar yaşlandığı halde, tutmuş Yay'la mukayese ediyorsunuz.

LOMOF: Affedersiniz, artık devam edemeyeceğim. Kalbim.. Çarpıntılar bastı gene.

NATALYA: Biliyordum zaten, mim koymuştum: Münakaşa eden avcıların çoğu hiç bir şey bilmeyenlerden çıkıyor.

LOMOF: Lütfen! Susun biraz! Kalbim durarak nerdey... (*Bağırır*) A Susun !

NATALYA: Hayır! Yay'ın Ok'tan yüz kere daha iyi olduğunu söylemediğiniz müddetçe susmayacağım!

LOMOF: Yüz kere daha kötü! Başım.. Gözlerim..Omuzlar..

NATALYA: Sizin Ok haniyse ölecek!

LOMOF: (*Ağlar*) Susun! Kalbim patlayacak.

NATALYA: Susmayacağım!

(*Çubukof girer*)

ÇUBUKOF: Nedir gene derdiniz?

NATALYA: Babacığım, lütfen söyler misiniz, hangi köpek daha iyi? Onun Ok'u mu? Bizim Yay mı?

LOMOF: Stepan Stepanoviç, sizden bir tek şey rica edeceğim. Sizin Yay çarpık suratlı mı, değil mi Evet? Hayır?

ÇUBUKOF: Öyle olsa da ne çıkar? Halen bu civarın en iyi köpeği. Ve daha bir sürü.

LOMOF: Benim Ok ondan iyi değil mi? Gerçekten öyle değil mi?

ÇUBUKOF: O kadar sinirlenme kocamış adam. Şüphesiz sizin köpeğin iyi bir görünüşü var; soylu, sağlam, iyi sıçrar, vesaire. Fakat iki kusuru kabul etmelisiniz: Yaşlı ve bastıbacak.

LOMOF: Bastıbacak ha? Oh kalbim Gelin delillere bakalım: Marunski avında köpeğini, Kont'un köpeğiyle başa baş koştular. Sizin Yay ise bir mil arkalarında kalmıştı.

ÇUBUKOF: Evet ama Kont'un adamı Yay'ı kırbaçlamıştı.

LOMOF: Haklıydı ama. Tilki avında olduğumuz halde sizinki koyunları kovalıyordu.

ÇUBUKOF: Yalan! Bana bakın, asabım bozulmağa başlıyor (*Toparlar kendini*) Bu yüzden, aziz arkadaşım, münakaşayı keselim. Asil sebep, kıskançlık. Ne denir.. Yakında anlarsınız köpeklerin sizinkinden daha iyi olduğunu. Meselâ, bizim köpeğin! Yok şu, yok bu! Sebebin kıskançlık olduğunu biliyorsunuz, sadece kıskançlık! Ben her şeyi hatırlıyorum.

LOMOF: Ben de hatırlıyorum!

ÇUBUKOF: (*Taklit eder*) "Ben de hatırlıyorum!. Ne hatırlıyorsunuz?

LOMOF: Kalbim.. Ayaklarım uyuştı.. Yapa..

NATALYA (*Taklit eder*) "Kalbim.. ayaklarım uyuştı.." Ne biçim avcısınız siz? Siz tilki yerine, mutfakta hamam böceği avlayın. "Kalbim!".

ÇUBUKOF: Evet, ne biçim avcısınız siz? Siz hayvanların peşinden koşacağınıza bu çarpıntılarınızla evinizde oturmalsınız. Av kim, siz kim? Siz varsa yoksa insanlarla münakaşa edin, köpeklerine lâf edin. Ve daha bir sürü. Allah aşkına tepem atma an konuyu değiştirin! Siz avcı falan değilsiniz!

LOMOF: Ya siz; siz avcı mısınız ha? Siz ava, Kont'a dalkavukluk etmek, onu - bunu çekiştirmek, entrika çevirmek ve kumpas.. Oh, kalbim! Siz bir kumpasçısınız, bu'sunuz siz!

ÇUBUKOF: Ne dedin bakayım? Ben mi kumpasçı, dalavereciyim ha? (*Bağırır*)
Kapayın çenenizi!

LOMOF: Dalavereci!

ÇUBUKOF: Süt kuzusu! Yavru köpek!

LOMOF: İhtiyar sıçan! Cizvit!

ÇUBUKOF: Kapayın çenenizi, yoksa sizi keklik gibi vururum! Ahmak!

LOMOF. Herkes bilir ki- oh, kalbim -karınız döverdi sizi.. Oh, ayaklarım.. başım.. yıldızlar uçuyor.. Bayılıyorum! (*Koltuğa düşer*) Çabuk, bir doktor.

(*Bayılır*).

ÇUBUKOF: (*Üstüne gider, teskin edici*) Muhallebi çocuğu! Hanım evlâdı! Aptal!
“Hastalanıyorum!” (*Su içer*) Ben! Hastayım!

NATALYA: Ne biçim avcısınız siz? Atın üstünde bile duramazsınız! (*Babasına*)
Babacığım, n'oldu buna böyle? Bak baba! (*Çığlık atar*) İvan Vasilyeviç!
Öldü!

ÇUBUKOF: Şok geçiriyorum. Nefes alamıyorum.. Biraz hava.. hava ver bana!

NATALYA: Öldü! (*Lomof'u sarsan*) İvan Vasilyeviç, İvan Vasilyeviç! Ne yaptınız bana? Öldü! (*Koltuğa düşer, çığlık çığlığa*) Bir doktor! Doktor! Bir doktor!

ÇUBUKOF Ohh.. Ne var? N'oldu?

NATALYA: (*inler*) Öldü! Öldü!

ÇUBUKOF: Kim öldü? (*Lomof'a bakar*) Allahım! Ölmüş! Çabuk! Su! Doktor! (*Suyu Lomof'un dudaklarına dayar*). İçin şunu! İçemiyor, ölmüş olmalı. Ve daha bir sürü. Oh, ne sefil hayat bu. Neden kendimi öldürmüyorum? Çoktan kesmeliydim gırtlığımı. Ne bekliyorum? Bir bıçak verin bana!
Tabanca verin! (*Lomof kımıldar*) Bak, diriliyor, kendine geliyor. Alın, biraz su için.. Hah, şöyle!

LOMOF: Yıldızlar uçuyor.. Sis.. Nerdeyim ben?

ÇUBUKOF: Haydi hemen evlenip, ondan sonra şeytan alsın sizi! Natalya kabul etti. (*Elele getirir*) Natalya razı ve saire. Dualarım sizinle beraber. Ve bir daha bir sürü. Yalnız beni rahat bırakın!

LOMOF: (*Ayağa kalkar*) Ha? Ne? Kim?

ÇUBUKOF: Kabul ediyor. E, hadi? Hadi aptal, öpsene kızı!

NATALYA: Yaşıyor! Evet, evet, kabul ediyorum.

ÇUBUKOF: Hadi öpün birbirinizi!

LOMOF: Ha? Öpmek mi? Kimi? (*Öpüşürler*) Güzel! Yani, affedersiniz, n'oldu? Oh, nihayet anladım.. Kalbim .. yıldızlar.. Çok mutluyum Natalya Stepanovna. (*Kızın elini öper*) Ayaklarım uyuşuyor. Ben.. Ben de mutluyum.

ÇUBUKOF: Ne yük kalktı üstümden, ne yük! (*Islık çalar*)

NATALYA: Ee, belki şimdi kabul edersiniz Yay'ın Ok'tan daha iyi olduğunu!

LOMOF: Bilakis, kötü.

NATALYA: iyi!

ÇUBUKOF: Aile saadeti başlıyor! Haydi, şampanya içelim!

LOMOF: Kötü!

NATALYA: İyi! İyi! İyi!

ÇUBUKOF: (*Kızın sesini bastırmaya çalışarak*) Şampanya! Şampanya getir!
Şampanya! Şampanya !.

P E R D E